

АПАРАТ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Головне юридичне управління

01008, м.Київ-8, вул. М. Грушевського, 5, тел.:255-20-76

До реєстр. № 4376-1
(друге читання)

ЗАУВАЖЕННЯ

до проекту Закону України "Про внесення зміни до статті 7 Закону України "Про автомобільний транспорт" щодо організації пасажирських перевезень"

У Головному юридичному управлінні здійснено юридичну експертизу підготовленого до другого читання Комітетом Верховної Ради України з питань транспорту та інфраструктури проекту Закону України про внесення зміни до статті 7 Закону України "Про автомобільний транспорт" щодо організації пасажирських перевезень (далі – законопроект), за результатами опрацювання якого слід зазначити таке.

1. У запропонованій законопроектом редакції статті 7 Закону України "Про автомобільний транспорт", розподіляючи повноваження між органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування щодо організації пасажирських перевезень, законопроектом не були враховані положення статті 31 зазначеного Закону, яка врегульовує відносини автомобільного перевізника, що здійснює перевезення пасажирів на автобусних маршрутах загального користування, із органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування. Так, нова редакція статті 7 розподіляє маршрути лише за видом сполучення, не визначаючи їх виду перевезення.

Звертаємо увагу, що відповідно до частини сьомої статті 35 Закону України "Про автомобільний транспорт" автобусні маршрути за видами перевезень поділяються на: загального користування, спеціальних перевезень, нерегулярних перевезень, а згідно з термінологією цього Закону автобусний маршрут загального користування – це автобусний маршрут, на якому здійснюють регулярні пасажирські перевезення. Саме регулярні пасажирські перевезення здійснюються за умовами, визначеними паспортом маршруту, затвердженим в установленому порядку органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування.

Відтак, невизначеність у тексті запропонованої редакції статті 7 щодо виду перевезення маршруту може призвести до множинного тлумачення в правозастосуванні, що не відповідає принципу юридичної визначеності, який є невід'ємною складовою принципу верховенства права, закріпленого статтею 8 Конституції України та згідно з яким юридичні норми мають бути чіткими, ясними і недвозначними, оскільки інше не може забезпечити їх однакове застосування, не виключає необмеженості трактування у правозастосовній практиці.

Так, у випадку організації органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування пасажирських перевезень на автобусних маршрутах нерегулярних перевезень (перевезення пасажирів автобусом, замовленим юридичною або фізичною особою з укладанням письмового договору на кожну послугу, в якому визначають маршрут руху, дату та час перевезень, інші умови перевезень та форму оплати послуги, або перевезення за власний кошт) виникає ситуація, за якою юридичні або фізичні особи для замовлення послуги з перевезення пасажирів мають звернутися до органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, до прикладу замовлення автобусу з приводу поховань чи весілля, та інших заходів, пов'язаних з організацією приватного життя, що має високий ризик підвищення соціальної напруги внаслідок неадекватних рішень влади.

Відтак, відповідне положення може розглядатись як безпідставне втручання в приватну сферу життя, що суперечить статті 32 Конституції України, за якою "ніхто не може зазнавати втручання в його особисте і сімейне життя, крім випадків, передбачених Конституцією України", статті 33 - "кожному, хто на законних підставах перебуває на території України, гарантується свобода пересування", а також статтям 41 і 42, відповідно до яких "кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю", "кожен має право на підприємницьку діяльність, яка не заборонена законом", оскільки положення законопроекту також обмежить права фізичних чи юридичних осіб, які надають послугу з нерегулярних пасажирських перевезень.

2. Також слід звернути увагу, що зміни у статті 7 щодо визначення повноваження для виконавчих органів ради, що представляють інтереси відповідних територіальних громад не були узгоджені з основним текстом Закону України "Про автомобільний транспорт", що свідчить про несистемний підхід у підготовці законопроекту.

Так, законопроект передбачає закріплення повноваження щодо організації пасажирських перевезень на міських, приміських і міжміських маршрутах, що не виходять за межі території однієї територіальної громади за виконавчим органом ради, що представляє інтереси відповідної територіальної громади, проте не покладає контроль за дотриманням законодавства у сфері автомобільного транспорту на відповідній території та формування мережі автобусних маршрутів (частина дев'ята статті 6), а також

затвердження мережі і паспортів відповідних автобусних маршрутів (частина шоста статті 14) на ці виконавчі органи рад.

3. Також пропонуємо узгодити пункт 2 розділу II законопроекту з частиною першою статті 31 Закону України "Про автомобільний транспорт", зазначивши повну назву відповідного договору, а саме "договір про організацію перевезень пасажирів на автобусному маршруті загального користування". Одночасно звертаємо увагу, що запропоноване положення не передбачає можливості розірвання договору за будь-яких обставин та ще попри невизначеного правонаступництва.

Законопроект потребує також техніко-юридичного доопрацювання.

Узагальнюючий висновок: законопроект потребує доопрацювання з урахуванням можливостей, передбачених частиною шостою статті 118 Регламенту Верховної Ради України.

**Заступник керівника
Головного управління**

В. МІЛОВАНОВ

ЄАС ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Підписувач: Мілованов Володимир Васильович
Сертифікат: 58E2D9E7F900307B04000000445F290035D59100
Дійсний до: 10.03.2023 0:00:00

Апарат Верховної Ради України
№ 07/02-2021/189602 від 10.06.2021

539707